

Prepoznati potrebu za zahvaljivanjem

Biskup Javier Echevarría, Prelat Opusa Dei, izrekao je ovu propovijed 22. rujna u bazilici Svete Marije Velike u Rimu na slavlju svoje zlatne Mise i pedesete obljetnice svećeništva.

21.10.2005.

1. Slavlje pedesete obljetnice moga svećeništva potiče me da uputim Gospodinu ovu kratku molitvu: “Hvala ti, oprosti mi, pomози mi još više”. Ova me molitva potiče da odaberem put obraćenja i

zahvalnosti, koji je brza cesta prema potpunijoj identifikaciji s Kristom. Na taj način moram slijediti stope svog prethodnika na mjestu Prelata Opusa Dei, biskupa Alvara del Portilla, koji se volio obraćati Gospodinu tim istim zazivom, posebno o obljetnicama i drugim važnim datumima u životu. I mi možemo započeti svaki dan istim ili sličnim riječima.

Hvala ti, Gospodine! Kako godine prolaze, čovjek može jasnije vidjeti Božju milost i istovremeno – ne sa sterilnim pesimizmom, nego s realizmom – čovjek postaje sve svjesniji vlastitih ograničenja. Ta spoznaja ne oduzima nam mir, jer kao i prve apostole, ona potiče Gospodina da kaže svakome od nas: “Ego sum, nolite timere” (Mt 14:27) – Ja sam! Ne bojte se!

Prisjećajući se pedeset godina od svećeničkog ređenja, sjećam se

rečenice koju je tridesetih godina prošlog stoljeća napisao Sv.

Josemaría: “Kako je malen jedan život da se prikaže Bogu!”

Potvrđujući istinitost ovih riječi, dodajem: kako je kratko svako zemaljsko postojanje za dostojno zahvaljivanje Trojedinom Bogu na tolikoj blizini i ljubavi! Koliko smo rijetko sposobni odgovoriti Božjoj ljubavi kako to On zaslužuje!

Želio bih se obratiti Gospodinu s istom dubokom zahvalnošću kojoj sam se divio u mnogim osobama koje su živjele svetim životom, posebno u sv. Josemariji. Dobro mi je poznato da sam vrlo daleko od tih visokih uzora, no istinski čeznem za takvom zahvalnošću. Zato se usuđujem preuzeti kao svoje neke riječi koje sam čuo od utemeljitelja Opusa Dei uvečer pedesete obljetnice njegovog svećeništva.

Bilo je to 27. ožujka 1975. godine, a te godine je baš bio Veliki Četvrtak.

Grupica njegovih sinova bila je kraj njega, klanjajući se Presvetom Oltarskom Sakramentu. Sv.

Josemaría je spontano započeo moliti svoju osobnu molitvu. Što se više njegov zemaljski život bližio kraju, njegova je molitva bivala neprestanom, trajala je dan i noć, jer mu je Gospodin podario tu milost – kao i nekim ocima Crkve – milost neprekidne molitve, molitve koja nije prestajala čak niti u snu.

Tom smo ga prilikom čuli kako govori, uz druge izražaje svojeg intimnog dijaloga s Isusom prisutnim u Svetoj Hostiji, riječi koje su se duboko dojmile nas tada prisutnih: "Gratias tibi, Deus, gratias tibi!" Život svakog čovjeka treba biti zahvalna pjesma... Gratias tibi, Deus, gratias tibi! Život svakog pojedinca treba biti kao spjev djela zahvale. Kako je, naime, nastao Opus Dei? Ti si ga

stvorio, Gospodine, četvoricom bezvrijednih... Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt (cfr. 1 Cor 1, 27-28). Ispunio se čitav nauk svetoga Pavla: tražio si sasvim nelogična sredstva, koja ničemu ne služe, a rasprostranio si posao po cijelom svijetu. Zahvaljuju ti po čitavoj Europi, i u pojedinim mjestima Azije i Afrike, i u cijeloj Americi, i u Oceaniji. Po svem svijetu ti zahvaljuju.

Ako se svetac izrazio na taj način, kakve bi trebale biti moje misli, kada promatram sebe toliko udaljenog od njega, po ljudskoj darovitosti i po nadnaravnim krepostima? Usprkos tome, znam da kada mi je On podario svećenički red, Gospodin me pozvao da budem prijatelj (Iv 15:15). Podario mi je moć da među ljudima obnavljam Njegovu božansku žrtvu na Kalvariji i da dijelim plodove te iste žrtve u ostalim sakramentima. Dobro mi je poznato da mi je On dao

snagu da propovijedam Riječ, da Ga predstavljam pred ljudima, da budem usko povezan s Njim, s Onim koji čezne približiti se svakom čovjeku koristeći me kao oruđe. Uz to, “*gratiam pro gratia!*” (Jn 1:16), On mi je povjerio pastirsku brigu za Opus Dei, taj djelić “*pusillus grex*” (Lk 12:32), koje je Crkva. Pomozite mi da upitam Gospodina kako plodonosno ispuniti taj zadatak, produbiti brazdu koju su otvorili moji prethodnici na zadatku upravljanja onoga što je sada Prelatura.

Gospodin se, na neki način, podredio volji svećenika. Želio je ovisiti o našim riječima i gestama da po njima postane prisutan Svetoj Misi, u vazmenom otajstvu Kristove smrti i uskrsnuća. On je, kako je napisao sv. Augustin, “*interior intimo meo*”, mnogo bliskiji nama nego što smo si mi sami. Željeli bismo tu iskusiti Njegovu prisutnost u našim dušama

u svakom trenutku, iskusiti ju na takav način da sva dvadesetičetiri sata dnevno znamo i osjećamo da smo samo Njegovo oruđe: svećenici i samo svećenici, svećenici Isusa Krista.

2. Kada svatko od nas pogleda u svoj život, može otkriti ljubav bez mane, uvijek mladu i novu, koju nam je dalo Presveto Trojstvo. Bog je gledao na sve nas s božanskim interesom: „Empti enim estis pretio“ (Jer kupljeni ste otkupninom) (1 Kor 6:20, 7:23), kao što je sveti Pavao rekao: Otkupljeni smo neizmjernom cijenom-- krvlju njegova Jedinorođenoga Sina, koji je za nas postao čovjekom.

Unatoč tomu, sa svoje strane - moje barem - moramo prepoznati da naš odgovor nije uvijek bio ispravan: toliko toga nedostaje, toliko manjka ljubavi, u malim i velikim stvarima. Zato je potrebno tražiti oprost.

Pomozite mi, također, da se ponizno molim našem Gospodinu, Ocu, Sinu i Duhu Svetomu, Presvetom Trojstvu, zato što se nisam suočio s okolnostima kako su zahtijevale, zato što nisam potpunije shvatio da Bog nalazi svoju radost u ljudskoj djeci - *deliciae meae esse cum filiis hominum*, moja su radost djeca čovjekova (Izr 8:31) - i želi naći utjehu u meni, u svima nama uz što veću prisnost. Tako često smo Ga primili, a tako nedostojno smo s Njim razgovarali!

Još jednom, upotrebljavajući riječi svetog Josemarije, i ja također moram priznati - s još više razloga - da sam „poslije pedeset godina kao brbljajuće dijete. Počinjem i svaki dan iznova počinjem. I tako će to biti do kraja mojih dana: uvijek počinjući iznova. Gospodin to zna jako dobro jer nas udaljava od toga da budemo oholi i da podržavamo svoju taštinu. Moramo se usredotočiti na Njega, na

njegovu svaku riječ, pažljivo slušajući i sa spremnom voljom da slijedimo Božja nadahnuća“.

Ako želite biti posebno sjedinjeni s mojim molitvama danas, molim vas da molite Gospodina da se one riječi svetog Josemarije duboko ukorijene u moje srce tako da ih na jedan potpuno iskren način učinim svojim. S moje strane, obećavam se moliti za svakoga od vas svaki dan. Sve vas molim da mi oprostite za moje propuste da vam odgovorim, da vam služim, i zbog mogućih uvreda koje sam vam učinio, i za slučajeve kada sam se ponašao prema nekome na način da nisam uzeo u obzir čudesnu stvarnost da smo vrlo voljena djeca Božja i braća Isusa Krista.

Molim našu Gospu, koja je bila tako vjerna na podnožju Križa (Iv 19:25), da nam svima pomogne da napredujemo na putu milosrđa, da

znamo kako podignuti Sveti Križ u svojim tijelima i dušama, tako da težnja koju je sam naš Gospodin vatrom urezao u dušu Utemeljitelja Opusa Dei na određeni dan 1931. godine može postati stvarnost za sve.

Tog dana, 7. kolovoza, za vrijeme slavljenja Mise, sveti Josemaría je čuo duboko u svojoj duši riječi iz Evandjelja po Ivanu iz Vulgate, koja se tada koristila u Liturgiji: *et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum*, a ja kad bude uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi (Iv. 12:32). Bog mu je dao da razumije, uz pomoć prosvjetljenja, značenje poslanja koje je povjereno muškarcima i ženama Opusa Dei. Godine kasnije, aludirao je na te Božje riječi u meditaciji: „Siroti svećenik nije shvatio da će Opus Dei biti okrunjen na taj način, na tako uzvišen način. Ali shvatio je da će na vrhu svih ljudskih djelatnosti trebati biti muškarci i žene s Kristovim

Križem u svom životu i u svom radu – visoko gore, vidljivo, pomirujuće, otkupljujuće: simbol mira i radosti; simbol Spasenja, jedinstva ljudskog roda, ljubavi Boga Oca, Boga Sina, i Boga Duha Svetog, Presvetog Trojstva...”

3. Apostolsko učenje nam govori da „nitko ne može reći: 'Gospodin Isus' osim u Duhu Svetom“ (1 Kor 12:3). Ako sveti Pavao tako govori, koliko puno pomoći je tek nama potrebno s neba, nama koji smo tako oskudni u Božjoj prisutnosti! Svjestan pomoći koja mi stalno dolazi s neba, opet kažem našem Gospodinu, još jedanput: “Hvala ti, oprosti mi, još više mi pomози!” Iz tog razloga, odabrao sam Raspelo kao spomen pedesetgodišnjice mog ređenja. Dakle uvjerenje, stvarno, praktično, konkretno, ukorijenjeno je snažno u moj život i sva naša snaga i naše vrline, naša postignuća, dolaze od same Božje dobrote, koja se očitovala

po Kristu koji je pribijen na Križ za naše grijehe.

Ako namjeravamo uvesti novu evangelizaciju koju je Papa Ivan Pavao II toliko želio, kao i danas Papa Benedikt XVI, moramo biti muškarci i žene od Križa. Ovaj naš svijet to hitno zahtjeva. Pokušajmo to živjeti sami i objaviti to drugima: "Lux in Cruce, requies in Cruce, gaudium in Cruce" (Naše svjetlo je u Križu, naš odmor je u Križu, naša sreća je u Križu).

Sjećam se i drugih misli Utemeljitelja Opusa Dei. Pred kraj onog gorljivog razgovora koji je vodio s Isusom pred Presvetim Sakramentom, kako sam ranije spomenuo, podsjetio je one od nas koji su pratili njegove riječi na ono što je podučavao mnogo puta: „Uvijek moramo biti i na nebu i na zemlji—ne između neba i zemlje, zato što smo u svijetu. Ali u isto vrijeme i u svijetu i u Raju! To je

formula koja izražava kako trebamo živjeti svoje živote toliko dugo dok smo na ovom svijetu: na nebu i na zemlji, uronjeni u Boga, ali znajući da smo u svijetu, da smo od zemlje, s krhkošću svojstvenoj zemlji — glinena posuda koju Gospodin želi iskoristiti za svoju službu“.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
prepoznati-potrebu-za-zahvaljivanjem/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prepoznati-potrebu-za-zahvaljivanjem/)
(14.08.2025.)